

[E. Friis.]

I § 4 indføres der forskellige Ændringer. Stk. 1 foreslaas affattet saaledes, at hvor der i en Husstand paa Landet kun holdes een Hund, er den afgiftsfri. Jeg og hele Udvalget mener, at denne Ændring, der er i Overensstemmelse med det oprindelige i Landstinget forelagte Forslag, vil være af afgørende Betydning for Lovens, jeg maa vel have Lov at sige: Popularitet. Udvalget har drøftet den Mulighed kun at give den lille Ene-Hund fri, altsaa Hunden under de 42 cm, men man er, som Ændringsforslaget viser, blevet enig om, at Ene-Hunden paa Landet, uanset om den er stor eller lille, skal være afgiftsfri. Jeg ved, der er mange, der vil blive glade ved denne Bestemmelse.

Ændringerne i Stk. 2, i samme Paragraf betyder i Virkeligheden Ombytning af de nuværende 2det og 3die Stykker, som Følge af den udgaaede Bestemmelse om, at Hundeejere, der er Medlemmer af en andens Husstand, skulde betale dobbelt Afgift.

Ændringen i Stk. 4; 4de Linie, er nærmest af redaktionel Natur som Følge af de foregaaende Stykkers Ændring.

I Stk. 6 har man ønsket en Tilføjelse, hvorefter meget store Landkommuner, f. Eks. Gentofte, kan opnaa saadanne Tilsynsbestemmelser, som er ønskelige, naar Hensyn tages til disse Kommuners særlige Forhold.

§ 10, 4de Stykke, lød efter Landstingets Forslag saaledes, at i Tiden fra 15. April til 15. Juli skulde Hunde uden for Byer og Omraader med bymæssig Bebyggelse enten føres i Baand eller være i Følge med en Person, der havde Herredømme over den. Udvalget har foreslaaet dette Stykke ændret, idet man har skærpet Bestemmelsen, for saa vidt angaar Tidsperioden, men har slettet Kravet om, at Hunden skal føres i Baand. Dette Stk. 4 i § 10 tilstræber en Beskyttelse af Vildt og Vildtyngel, og vil ogsaa, tror jeg, kunne siges at være til Beskyttelse for visse Husdyr og deres Yngel. Naar man er gaaet til den foreslaaede Ændring, er det ikke for at svække Formaålet med Bestemmelsen, thi hele Udvalget er enig om, at paa de her omhandlede Omraader er dette Formaal paakrævet, men man har ment at kunne fjerne et Irritationsmoment fra Loven og dog bevare og fastlægge det fornødne Ansvar, saaledes at det tilstræbte Formaal opnaas i fuldeste Maal.

I denne Forbindelse maa jeg nævne Ændringsforslag Nr. 10 til § 13, hvor man foreslaar at ændre Ordene „bevises, at Hun-

den gentagne Gange“ til „godtgøres, at Hunden tidligere“. Denne Ændring betyder en Skærpelse af de omtalte Forhold og forøger Risikoen for samvittighedsløse og uagtpaagivende Hundeejere. Denne Ændring skal i Forbindelse med det nye Stk. 4 til § 10 og Bødebestemmelserne i den nye § 16 bevirke, at der effektivt kan skrides ind imod Hundeejere, som lader deres Hunde strejfe om paa anden Mands Grund og dér foraarsage Fortræd og Ødelæggelse. Ingen forstandig Hundeejer vil blive generet af disse Bestemmelser, der kun vil ramme en af Hundeplagens mest fordømmelsesværdige Foreteelser, som skal og bør bekæmpes. Jeg kan med en lille Omskrivning af et gammelt Ord sige: Vis mig din Hund, og jeg skal sige dig, hvem du er! Enhver af os, der forstaar sig blot lidt paa Hunde og Hundementalitet, vil vide, at Hundeejermmentaliteten nedfælder sig i hans Hund; og at det derfor for os gælder om at skrive en Hundelov saaledes, at enhver Hundeejermmentalitet kan paavirkes paa rette Maade.

De to Stykker i § 11 i Landstingsforslaget foreslaas sammendraget til eet Stykke. Første Punktum i Ændringsforslaget indeholder det tidligere Stk. 2. Det oprindelige Stk. 1, der nu er udgaaet, er erstattet med Bestemmelsen om, at Justitsministeren kan, for saa vidt det drejer sig om Hunde, der af erhvervmæssige Opdrættere holdes indelukket i Hundegaard eller paa anden Maade, dispensere fra denne Bestemmelse i Tilfælde, hvor der ved en Hundegaards Anlæggelse og Indretning er taget ethvert rimeligt Hensyn til Bebyggelsesforholdene. Udvalget har tiltraadt denne Forandring, fordi Justitsministeren har ønsket den, men det er Udvalgets Opfattelse, at der ikke derved bør slækkes paa Støjparagraffen, om jeg saa maa sige, paa Beskyttelsen over for denne Side af Hundeplagen.

De nuværende §§ 15 og 16 foreslaas ombyttet for derved at faa Forsikringsparagraffen placeret paa rette Sted før Bødebestemmelserne. Jeg vil derfor omtale Forsikringsparagraffen først.

I Landstingets Affattelse kræves der, at der for alle anmeldte Hunde skal være tegnet Ansvarsforsikring, og at denne Ansvarsforsikring skal ske gennem Kommunerne, som afholder Udgiften dertil. Alle-rede i Landstinget, men ogsaa i dette høje Ting, var det klart, at Justitsministeren kunde ønske en nærmere Undersøgelse af denne Form for generel Forsikring, en Form, der, hvis ikke andet havde spillet ind,